

NASI STARI BUNARI. MJESTA SUSRETA I STUDENE VODE

joi, 08 iulie 2021

Kada kažemo bunar odmah pomislimo na bistru i hladnu vodu, toliko potrebnu za svakodnevni život.

A voda zna i život! Bunari su, u našem selima, dio naše svakodnevice. Bili noviji ili stariji, bunari najprije imaju funkciju osigurati pitku vodu. Voda koja nije uvijek lako dostupna. U nekim je mjestima do vode lako doći, u drugima pak treba kopati duboko da bi se do vode došlo.

No, bunari nisu samo izvor vode, bunari su i mjesto susreta. Na bunaru, iako sada rjeđe, dok hvataju vodu ili čekaju u redu za vodu, ljudi razgovaraju, saznaju nešto novo ili se prisjete nečega prošlog. Danima njim rjeđe nikom, socijaliziraju!

U svakom našem mjestu zna koji su najbolji bunari, u kojima je najbolja voda. U Lupaku su dva takva bunara, bunar kod Bosiljke i bunar kod Krstitja (Nemca). Bunar kod Bosiljke smješten je uz glavnu cestu, u dijelu koji se zove Katun, i vrlo često dolaze i iz obližnje Rijece po vodu iz ovog bunara. Voda je izvrsna i uvijek se može vidjeti ljude kako odlaze vedrima ili bocama po vodu.

Drugi bunar, poznat po dobroj vodi i po tome što uvijek ima vode, čak i u vremenima velikih suša, je bunar kod Krstitja (Nemca), nalazi se u dijelu Lupaka nazvan Poljenica. Njegovu smo zanimljivu priču saznali i donosimo je ovdje, kako bi potaknuli i druge naše mještane da nam jave priču o njihovim bunarima. Naime, bunar je izgradio Milja Krstić stari (moj pradjed) nakon što je preživio Prvi svjetski boj. Kao i većina mladih našeg karaka, moj pradjed Milja bio je u Prvom svjetskom boju. Nakon ratovanja na frontu u Italiji i drugim zemljama, nakon četiri godina po bojištim, djed Milja bio je zarobljen i proveo tri godine u zatočeništvu u Rusiji. Kada se vratio iz Rusije odmah je dao sagraditi bunar. A sagradio ga je možda i zbog ovog teškog događaja. Zarobljen u dalekom i hladnom Sibiru, pradjed Milja radio je kod nekog dobrostojećeg ruskog gazde, brinuo se za maru, za stoku, gdje je i spavao. Kako je Sibir poznat po teškim zimama, pradjed Milja je priča da je spavao pored volova ili krav da bi se malo ugrijao. Jednom je morao oti i po vodu na rijeku Volgu koja je bili zaleđena i kad je pokušao uhvatiti vodu za stoku, za maru, pao je u rijeku i struje rijeke su ga povukle ispod leda. Neki njegov prijatelj zarobljenik je vikao za pomoć, ali su mu lokalni ruski stanovnici rekli da će ga voda izbaciti na matku, tamo gdje je u ledu napravljena rupa za vodu. I tako je i bilo. Pradjed je imao sreću, ostao je živ i živ se vratio kući, u Lupak, nakon dugih sedam godina, četiri u boju i tri u Rusiji. Priča nam je njegov sin, djed Matej koji je bio u Drugom svjetskom boju, da mu je otac, pradjed Milja, pripovijedao da kada se vratio doma njegovi ga roditelji skoro nisu prepoznali. I vrlo brzo nakon dolaska sagradio je ovaj bunar, na slici, koji ga je valjda podsjetio na opasnost koja mu je prijetila u Rusiji. Bunar je dubok, vrst, kao i pradjed Milja, uvijek plavih očiju, vrstog karaktera, vojnik koji je preživio rat, malo govorio, a više radio. Njegov bunar bliži stotinu godina, i ostao je i budući našim tajama.

Sigurni smo da u svakom našem selu postoje priče i događaji koji čekaju da budu objavljeni, da se o njima zna. Bilo o bunarima, našim, studencima ili nečemu drugome. Čekamo vašu pisma ili usmene pripovjetke na adresu naše redakcije.

uvajmo od zaborava sva ona dobra, materijalna i nematerijalna, koji su nam ostavili naši stari, trudom i mukom!

Maria Lacchici